

בְּנוֹת צִלְפָּחַד:
הַבָּנוֹת שֶׁחָבְבוּ אֶת הָאָרֶץ

ספור מרתק של אמונה בשם, גבורה,
ואהבה עצומה לארץ ישראל.
מתוך פרשת פינחס.

מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר מוֹנִים אֶת שְׁבֵטֵי יִשְׂרָאֵל

בפרשת פינחס,
התורה מונה את
המשפחות של
שבטי ישראל לפני
הכניסה לארץ.

השם יתברך מכוון בהשגחה פרטית
איך לרחלק את הארץ הקדושה
לגברים אשר נוחלים את הנחלה.

התורה עוצרת מהסדר ומזכירה שמות פעמים

פתאום התורה עוצרת,
ומספרת על חמש
בנות:

התורה כותבת את
שמותיהן פעמים! זהו
דבר נדיר מאוד. למה
זכו לכבוד זה מהשם?

נַסִּיּוֹן קָנָשָׁה שֶׁל
אֲמוּנָה בְּלִי לְהִתְלוֹנֵן

אביהן, צלפחד, מת
במדבר ללא בנים. לפי
שנקבע, רק בנים ירשו
בארץ ישראל.

אבל הבנות לא בכו ולא
התלוננו על מר גורלן!
הן בטחו ברחמי השם,
בלי להתיאש.

עמידה באמץ לפני גדולי הדור

הן נגשו באמונה
ועמדו מול משה, אלעזר
הכהן והנשיאים.

"לָמָּה יִגְרַע שֵׁם אֲבִינוּ מִתּוֹךְ
מְשַׁפְּחָתוֹ כִּי אֵין לוֹ בֵּן? תִּנָּה
לָנוּ אֲחֻזָּה בְּתוֹךְ אָחִי אֲבִינוּ."

הן לא רצו כסף, אלא רק
חלק קדוש בארץ ישראל!

אַהֲבַת הָאָרֶץ שְׁעוֹבֶרֶת בִּירְשָׁה מִיוֹסֵף הַצַּדִּיק

רַש"י מַסְבִּיר שֶׁהַתּוֹרָה מְזַכֵּרָה שֶׁהוּא
מִמַּשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה בֶּן יוֹסֵף, כִּדִּי
לְלַמֵּד שֶׁהוּא יֵרָשׁוּ אֶת
אַהֲבַתוֹ לָאָרֶץ!

סָבָא רַבָּא יוֹסֵף חֲבֵב אֶת
הָאָרֶץ וּבִקֵּשׁ:
וְהַעֲלִיתֶם אֶת עֲצַמּוֹתַי.

הַנִּכְדוֹת חֲבָבוּ אֶת הָאָרֶץ וּבִקְשׁוּ:
תָּנָה לָנוּ אֶחָזָה.

הפתוי לקבל נחלה ענקית בעבר הירדן

חצי שבט מנשה קיבל נחלה
ענקית ומרווחת בעבר הירדן
(בבשן ובגלעד). אחי אביהן
כביהן כבר קבלו שם חלקה!

אלו בקשו הבנות חלק שם,
היו נותנים להן בלי בעיה כמה
שרק ירצו, במקום רחב ונוח!

בְּחִירָה בֵּין נֹחֹת לְבֵין קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

- ❖ שֵׁטַח קָטָן וּמִגְבָּל יוֹתֵר.
- ❖ מִצְרִיךְ מֵאַמֶּץ וְנֹתֵר.
- ❖ הָאֲדָמָה הַקְּדוּשָׁה בְּיוֹתֵר שֶׁל הַשָּׁמַיִם!

עֵבֶר הַיַּרְדֵּן

- ❖ מְקוֹם עֲנָק וּמְרוֹחַ מְאֹד.
- ❖ קָל לְקַבֵּל כַּמָּה שְׂרוּצִים.
- ❖ נִמְצָא מִחוּץ לָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה.

הֵן וְהָיוּ עַל נֹחֹת שֶׁל שֵׁטַח עֲנָק, רַק כִּדִּי לְהִיּוֹת בְּתוֹךְ אֶרֶץ קִדְשָׁנוּ!

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכַבּוֹדוֹ וּבַעֲצָמוֹ מִסִּכִּים אֲתָן!

מֹשֶׁה רִבֵּנוּ הֵבִיא אֶת בִּקְשָׁתְךָ לִפְנֵי הַשֵּׁם.
בוֹרָא הָעוֹלָם עָנָה לְמֹשֶׁה מִשְׁפָּט מִדֵּהִים עֲבוּרָן.

“כֵּן בְּנוֹת צִלְפָּחַד דְּבָרֹת”

הַשֵּׁם קָבַע שֶׁהֵן מִדְּבָרוֹת נָכוֹן וּבִצְדָק!
אֵיזָה כָּבוֹד עָצוֹם לְקַבֵּל תְּשׁוּבָה
יִשְׁרָה מִמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים!

רְאִיָּה רוּחַנִית עֲמוּקָה
יוֹתֵר מִמַּשֶּׁה רַבֵּנוּ

רש"י מְגַלֶּה לָנוּ סוֹד עֲצוּם.
בְּזָכוֹת מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ וְאַהֲבָתוֹ
לָאָרֶץ: רְאֵתָה עֵינֶן מָה שֶׁלֹּא
רְאֵתָה עֵינֵנו שֶׁל מֹשֶׁה.

הֵן רְאוּ אֶת הַקֹּדֶשׁ
הַפְּנִימִית שֶׁל הָאָרֶץ,
וַיֵּדְעוּ בְּדִיוֹק מָה הַשֵּׁם
רוּצָה שִׁבְקָשׁוּ!

אַרְבַּעַה צְעָדִים שֶׁל אֱמוּנָה וּגְבוּרָה

זְכוּ לְנִצְחוֹן:
הַשֵּׁם אֲשֶׁר אֶת בְּקִשְׁתּוֹ
וְהַכְּנִיס אֶת שְׁמוֹתֶיהֶן
לְתוֹרָה לְנִצָּח!

וְתָרוּ עַל נֹחֹת:
סִרְבוּ לְקַבֵּל נִחְלָה
עֲנִקִית בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן.

עֲמְדוּ בְּגְבוּרָה:
נִגְשׁוּ בְּכָבוֹד וְאַמֶּץ
לְדַבֵּר מִלִּי גְדוֹלֵי הַדּוֹר.

לֹא הִתְיַאֲשׁוּ:
לֹא בָּכוּ וְלֹא הִתְלוֹנְנוּ
כְּשֶׁאֲבִיָּהֶן מֵת בְּלִי בָּנִים.

דֹּר הַהַמָּשָׁךְ שְׁאוֹהֵב אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
עָלֵינוּ לְאַהֲוֹב אֶת הַשֵּׁם, אֶת הַתּוֹרָה, וְאֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּכָל הֵלֵב!

כְּשֶׁאַנְחֵנוּ מִתְפַּלְלִים, בּוֹאוּ נִזְכֹּר אֶת הַזְכוּת הַגְּדוֹלָה שְׁלָנוּ לַחַיּוֹת
בְּאֶרֶץ שֶׁהַשֵּׁם בָּחַר לָנוּ, מִמֶּשׁ כְּמוֹ שְׂבָנוֹת צִלְפָּחָד חִבְּבוּ אֶת הָאָרֶץ.
אַנְחֵנוּ מִמְּשִׁיכִים אֶת הָאַמוּנָה שְׁלָהֶן!